

[Aksel Larsen.]

formodentlig brødløst at sige det, så længe regeringen opretholder den opfattelse, at den stadig er bundet til forsvarsforliget af 1960, og så længe et privat udvalg, bestående af fire af folketingets partier, skal sysle med forsvarspolitikken, medens det øvrige folketing ikke må have noget med det at gøre.

Så er der hr. Peter Nielsens ændringsforslag til det af hr. Poul Møller fremsatte forslag om motiveret dagsorden. Det forekommer mig at være acceptabelt, for så vidt som det siger, at man skal tage alle problemer op til overvejelse i denne forbindelse. Det må da også dække spørgsmålet om skattefradragsreglen. Det mener hr. Poul Hartling imidlertid ikke. Han siger nej, hr. Peter Nielsens ændringsforslag er et alternativ til Aksel Larsens ændringsforslag, altså noget modsat. Jeg tillader mig at spørge — det vil jeg dog godt have besked om af forslagsstilleren og for den sags skyld også af regeringen —: skal jeg opfatte hr. Peter Nielsens ændringsforslag således, at man ikke skal overveje, hvad der skal ske med skattefradragsreglen? Skal man ikke overveje dens afskaffelse? Jeg har forstået hr. Peter Nielsens tale her — den var meget tydelig — således, at selvfølgelig skulle dette spørgsmål indgå i overvejelserne. Han sagde, at man ønsker den afskaffet, og at man vil prøve at få flertal for sine synspunkter. Hr. Peter Nielsen sagde videre, at den opfattelse er ved at modnes, at skattefradragsreglen er et onde, noget, vi må slippe af med. Jeg har i høj grad indtryk af, at det er ved at modnes i socialdemokratiet, men det er også ved at modnes blandt det konservative folkepartis og venstres vælgere, så jeg tror, de to partier gjorde klogt i at komme til fornuft i denne sag.

Under forudsætning af, at det er alle problemer, der skal overvejes i denne forbindelse, finder jeg, at man også har taget det med skattefradragsreglen med, og vi vil dog gerne have overvejet også andre muligheder end lige netop denne. Derimod stiller vi os altså meget kølige over for et merindkomstfradrag, hvis det specielt var det, hr. Poul Møller tænkte på. Med andre ord, jeg kan anbefale, at man stemmer for den af hr. Peter Nielsen fore-

slæede ændring. Så bliver den muligvis vedtaget ikke med et flertal, men enstemmigt i det høje ting, og jeg regner med, at dette bliver et skridt på vejen mod den skattereform, som vi bør have, ligesom jeg håber, det kan være medvirkende til, at vi får den i år.

Iver Poulsen: Jeg vil også gerne sige statsministeren tak for den redegørelse vedrørende Strasbourgtalen, som vi fik i formiddags, og mit parti vil da være meget glad for at modtage redegørelsen skriftligt. Det er meget værdifuldt, at man får en førstehandsviden om noget, der har været underkastet så stor debat, og som er af så stor betydning; det er jo ikke rart altid at skulle støtte sig på avisreferater, og man kan jo meget let forfalde til også at studere de mange forskellige kommentarer, som kommer i de forskellige aviser.

Jeg kan ikke se, at det er i strid med folketingsbeslutningen af 12. november sidste år om, at regeringen nøje følger udviklingen på det markedspolitiske område og er opmærksom på nye veje, at der også vises initiativ. Og jeg kan også godt være enig med statsministeren om, at man ikke skal være bange for at vise et initiativ, men det, jeg forsøgte at give udtryk for i den knappe tid i går, var, at et initiativ i en så vigtig sag må være særdeles velovervejet. Et initiativ her kan jo have helt uoverskuelige virkninger på en mængde forskellige områder, og det måtte meget nødtigt være sådan, at initiativet forøgede den splittelse inden for markedsområdet, som statsministeren nævnte i formiddags, og eventuelt nedsatte Danmarks anseelse som en loyal partner inden for de sammenslutninger, som Danmark nu tilhører. Og her vil jeg gerne lige minde om det, jeg også nævnte i går: hr. Dons Christensens udtalelser om forholdet til England. I Dons Christensens udtalelser — og her er det en fagmand, der udtaler sig; derfor må man hæfte sig ved disse udtalelser — ligger der en meget stærk advarsel til Danmark om ikke at svække tilidsforholdet til vort største marked, England, og her ligger en meget stor fare, som jeg i hvert fald vil bede statsministeren om at tage med i sine overvejelser, når der senere eventuelt vises initiativer; det var måske ingen skade til, om der skete en vis